

En moure la palanca per baixar tot planejant, hem vist que el camp d'on havíem pres volada era un llac vastíssim amb barques i bots vells a la riba i, amunt i avall d'una ampla avinguda, gent i gent que feinejava. Hem remuntat, i tot era d'una singular raresa. Vèiem d'altres països que ni per referència, vivència o ciència, no coneixíem. El pilot m'ha cridat: —*Remunto alt, que no tinc combustible*. M'ha somrigut estranyament feliç, se'ns han tancat, dolços, els ulls, i ens hem adormit. Ens ha despertat un brogiment d'ales, de sirenes i de motors i, desvetllats del tot, hem vist com posàvem, sense que hi féssim res, en una pista sense fites, coberta per milers d'avionassos de formes insòlites difícils de descriure i de copiar, i m'ha semblat ésser davant el mar que reflectia imatges solars. Els alterosos mecànics eren xiprers; els robusts passatgers, oliveres, i les valises i els fardells, un tou de roses esbadellades i fresques. Algú, autoritari, ens ha acompanyat en unes oficines il·limitades on les veus ressonaven amb fressa de porcellana, i d'on els homes i les dones sortien carregats amb figuracions de glaç. El President, de mil cares, ens ha dit, com qui vol ésser benèvol: —*Sou així, els catalans!* Ens ha convidat a una col·lació de fruits confits i vins preciosos, i hem bescanviat targetes.

J. V. Foix

L'estrella d'En Perris